

nuiab neid lähifese aea pärast oma wemblaga maha, et mite üht ainust eluga ei pease. Wõimatumaks läinud tuustlar tunnistab koleda waenlasele oma süüd, luda ta lese wõwinud aga Iru mäele arakautanud. Kalewipoeg arwab tema jutu waleks ja lööb teda maha; hakkab siis ema otsima, unustib Dues ja toas löib nurgad läbi, aga ei leia kuskilt. Siis langeb ta tõöst ja südame walust wästinud magama. Üks laste unenägu tuleb teda trööstima; Linda laulab nooruse ilul kiige peal. Sest nähtusest märkab ta, et ema enam elus ei ole.

„Siin olen teile lähidest tähendanud“ — lisas koolmeister peale — „mis Kalewipoea wiies esimestes lauludes seisab. Kui palju isääralikust iludust ja muud targemale tähele panemise wäärt neis seisab, ei jõua ma täna pikemalt kuulutada. Siisgi loodan ma juba selle pisutefega iga selge filmaga waatajat nii kaugele olla wiinud, et tema säherdustes ennemuisthes jutudes midagi paha ega patu ei saa leidma.“

Wõlupay püüdis kül mõnda koolmeistri wasta wateida, aga et löib teised mehed koolmeistri poolt seistwad, pidi ta wiimaks rahule jääma. Koju minnes tänas ta Jumalat, et temal enam lasti koolis käimas ei olnud, keda seesugused tühjad ilmlikud jutud wõiksid eksitada.

Ettepetud nõu järel tahtsime kül lugejaid Wat suu lõpul, kus kool publama jääb, sinna paluda, laste lähikatumist waatama, et igaüks näha ja kuulda saaks, mis lapsed esimesel kooli aastal olivad õpinud. Paberi leht lõpeb täest, sellepärast jääwad kooli asjad tulewaks aastaks, sest sinna aeani saawad lapsed weel rohkem õpima, sest et neil näüd uus mõnus „Kooli lugemise raamat“ käes on, mis koolmeistri õpetusele abi saab andma. Seie saadik ei ole meil weel kooli-raamatut olnud, waid mis tema asemel tarwitati, olivad, luda nende nimed juba tunnistawad, tõeste „koliraamatud.“ — Tänu ausa mehele, kes meile esimese kooliraamatu kirjutanud. Andku Jumal iga koolmeistrile niipalju filmafelitust, et tema uue kooliingemise raamatu tulu märkama hakkaks.